

Kristin Hannah

GRĂDINA DE IARNĂ

Traducere din limba engleză
VALENTINA GEORGESCU

LITERA

București

Capitolul 1

2000

Așa arăta vârsta de patruzeci de ani? Serios? În anul care tocmai se scursese, Meredith se transformase din domnișoară în doamnă. Dintr-odată, fără vreo perioadă de tranziție. Mai rău de-atât, pielea ei începuse să-și piardă fermitatea. Mici pliuri se iviseră în zone unde cândva era netedă. Gâtul i se mai îngroșase, nu exista nici o îndoială în privința asta. Nu albise încă; măcar de atâta lucru bun avea parte. Părul ei castaniu, tuns bob simplu, până la umăr, era încă des și lucios. Dar ochii o trădau. Arăta obosită. Și nu doar la ora șase dimineața.

Plecă de la oglindă, își scoase tricoul vechi de pe ea și se îmbracă în niște pantaloni negri de trening, o pereche de șosete până la glezne și o bluză neagră cu mâneci lungi. Își prinse părul la spate într-o coadă de cal subțirică și ieși din baie, intrând în dormitorul întunecos, unde sforăitul în surdină al soțului ei mai că o făcu să-și dorească să se bage la loc în pat. Altădată, exact așa ar fi făcut, s-ar fi cuibărit lângă el.

Ieși din cameră și închise ușa în urma ei, apoi traversă holul până la scări.

În lumina palidă a două lămpi de veghe demodate, trecu pe lângă ușile închise ale dormitoarelor copiilor, care, practic, nu mai erau de-loc copii. Jillian avea nouăsprezece ani acum, studentă în anul al doilea la UCLA, și visa să devină doctor, iar Maddy, odorul lui Meredith,

avea optsprezece ani și era în anul întâi la Vanderbilt. Fără ele, casa aceea – și viața lui Meredith – ar fi fost mai goală și mai tăcută decât și-ar fi închipuit. Timp de aproape douăzeci de ani, se străduise să fie genul de mamă pe care ea nu o avusese, și reușise. Ea și ficele ei deveniseră cele mai bune prietene. Absența lor o făcea să se simtă fără rost. Știa că era o prostie. Nu că nu ar fi avut destule de făcut. Îi era pur și simplu dor de fetele ei; atâta tot.

Își continuă drumul. În ultima vreme, acesta părea cel mai bun mod de a face față lucrurilor.

Ajunsa la parter, se opri în camera de zi doar cât să bage în priză luminile bradului de Crăciun. În hol, câinii săriră pe ea, scheunând și dând din coadă.

– Luke, Leia, nu mai săriți, îi dojeni ea pe cei doi husky, scărpindu-i după urechi și ducându-i la ușa din spate.

Când o deschise, aerul rece năvăli înăuntru. Noaptea trecută ninsese iar, și, deși era încă întuneric în această dimineață de mijloc de decembrie, putea distinge sclipirea palidă a străzii și a câmpului. Respirația i se transforma în norișori de aburi.

Se făcuse deja 6.10 până ieșiră cu toții afară, fiecare cu treaba lui, iar cerul avea o nuanță accentuată de gri-purpuriu.

Exact la fix.

Meredith alergă mai întâi încet, acomodându-se cu temperatura scăzută. Așa cum făcea în fiecare dimineață a săptămânii, alergă pe drumeagul pavat cu pietriș ce pornea de la casa ei, trecea pe lângă casa părinților ei și ieșea în șoseaua cu o singură bandă de circulație care se sfârșea cam după vreun kilometru și jumătate, în vârful dealului. Acolo, urma curba care ieșea de pe terenul de golf și se întorcea. Șase kilometri fix. Era o rutină la care renunța rareori; nu avea încotro, sincer. Meredith era dăruită de la natură cu forme mari. Era înaltă, lată în umeri, avea șolduri proeminente și picior mare. Chiar și trăsăturile feței păreau un pic cam exagerate în contrast cu paloarea tenului și cu forma ovală a chipului – avea o gură mare, ca a Juliei Roberts, ochi câprui imenși, sprâncene dese și păr bogat. Doar practicarea regulată a sportului, o dietă strictă, produse de calitate pentru

îngrijirea părului și o pensetă de dimensiuni magnifice o puteau ajuta să arate mereu bine.

Când reveni pe șosea, soarele care răsărea lumina munții, conferind nuanțe de lavandă și roz piscurilor înzăpezite.

De-o parte și de alta a drumului, mii de meri golași filiformi se înșirau prin zăpadă precum niște însăilături brune pe o pânză albă. Limba aceasta de pământ fertil aparținea familiei lor de cincizeci de ani, și acolo, în mijloc, trona înaltă și mândră casa în care crescuse. Belie Noci. Chiar și în penumbră arăta ridicol de nepotrivită și de ostentativă.

Meredith continuă să alerge în susul dealului, mărinind ritmul, până aproape că își pierdu suflul și simți un junghi într-o parte.

Se opri pe veranda din fața casei când lumina aurie strălucitoare scăldă întreaga vale. Hrăni câinii, apoi urcă în grabă. Tocmai avea de gând să intre în baie, când Jeff ieși. Acoperit doar cu un prosop, cu părul lui blond grizonant încă picurând de apă, se dădu în lături ca s-o lase să intre, iar ea făcu același lucru. Nici unul nu scoase o vorbă.

La ora 7.20, ea își usca părul, iar la 7.30 – exact la timp – era îmbrăcată de serviciu într-o pereche de blugi negri și o bluză verde pe corp. Puțin creion dermatograf, niște fard de obraz și un strop de rimel, un strat de ruj pe buze și era gata de plecare.

La parter, îl găsi pe Jeff la masa din bucătărie, pe scaunul lui obișnuit, citind *The New York Times*. Câinii dormeau la picioarele lui.

Ea se duse la carafa cu cafea și își turnă o cană.

– Mai vrei cafea?

– Nu, mulțumesc, spuse el fără să ridice privirea.

Meredith adăugă lapte de soia peste cafea, privind cum se schimbă nuanțele lichidului din cană. Își dădu seama că ea și Jeff își vorbeau distant în ultima vreme, ca doi străini – sau parteneri deziluzionați –, și doar despre serviciu sau despre copii. Încercă să-și amintească ultima oară când făcuseră dragoste, și nu reuși.

Poate că era ceva normal. Cu siguranță așa era. Când ești căsătorit de multă vreme, ca în cazul lor, este normal să mai existe și momente de platitudine. Și totuși, o întrista uneori când își amintea câtă pasiune fusese cândva între ei. Ea avea paisprezece ani la prima lor întâlnire

(merseseră să vizioneze *Tânărul Frankenstein*; rămăsese unul dintre filmele lor preferate) și, sincer, aceea fusese ultima oară când se uitase cu adevărat la alt băiat. Era ciudat când se gândea la asta acum; nu se considera o femeie romantică, dar se îndrăgostise practic la prima vedere. El fusese o parte din ființa ei de când se știa.

Se căsătoriseră de timpuriu – de fapt, prea de timpuriu –, iar ea îl urmase la facultate la Seattle, muncind nopțile și la sfârșit de săptămână în baruri pline de fum, ca să-i plătească taxa de studiu. Fusese fericită în apartamentul lor mititel, înghesuit, din campusul universitar. Apoi, în ultimul an, rămăsese însărcinată. La început, fusese îngrozită. Își făcuse griji că va fi ca mama ei și că rolul de părinte nu i se potrivea. Dar descoperise, spre marea ei ușurare, că era complet opusul mamei sale. Poate că tinerețea o ajutase în acest sens. Mama ei nu fusese tânără când o avusese pe Meredith, asta era clar.

Jeff scutură din cap. Era un gest abia perceptibil, dar ea îl observă. Fusese mereu receptivă la el, iar în ultima vreme, dezamăgirile reciproce dintre ei păreau să devină sonore.

- Ce? întrebă ea.
- Nimic.
- Doar n-ai clătinat din cap degeaba. Care-i problema?
- Tocmai ți-am pus o întrebare.
- Nu te-am auzit. Mai întreabă-mă o dată.
- Nu contează.
- Bine. Își luă cafeaua și se îndreptă spre sufragerie.

Era ceva ce făcuse de sute de ori, și totuși, în clipa aceea, când trecu pe sub lumina demodată din plafon cu vâscul acela din plastic, inutil, percepția i se schimbă.

Se văzu parcă de la distanță: o femeie de patruzeci de ani, cu o cană de cafea în mână, privind către două locuri goale de la masă și la soțul care ședea încă acolo, și pentru o fracțiune de secundă se întreabă ce viață ar mai fi putut avea acea femeie, altfel decât cea prezentă. Dacă nu s-ar fi întors acasă ca să administreze livada și să își crească ficele? Dacă nu s-ar fi măritat atât de tânără? Ce fel de femeie ar fi putut deveni?

Apoi totul dispăru ca un balon de săpun, iar ea reveni unde îi era locul.

- Vii acasă la cină?
- Nu așa fac mereu?
- Ora șapte, spuse ea.
- Negreșit, spuse el, dând pagina. Hai să stabilim o oră.

La ora opt, Meredith era la masa ei de lucru. Ca de obicei, ajunsese prima și trecuse prin spațiul deschis cu birouri separate de paravane de la etajul al doilea al depozitului ca să aprindă luminile. Trecu pe lângă biroul tatălui ei – acum gol –, oprindu-se doar cât să se uite la plăcuța de pe ușă. Fusese votat Cultivatorul anului de treisprezece ori, iar sfatul lui era solicitat cu regularitate în continuare de către concurență. Nu conta că venea la birou doar ocazional, sau că era oarecum pensionar de zece ani. El întruchipa încă emblema livezii Belie Noci, bărbatul care introdusese pentru prima oară pe piață soiul de mere Golden Delicious la începutul anilor șaizeci, Granny Smith în anii șaptezeci și se luptase pentru Braeburn și Fuji în anii nouăzeci. Proiectele lui de depozitare la rece revoluționaseră domeniul și făcuseră posibil exportul celor mai bune mere pe piața internațională.

Cu siguranță, și ea contribuisese la dezvoltarea și succesul companiei. Sub conducerea ei, depozitele frigorifice fuseseră extinse și o mare parte din afacerea lor o reprezenta acum depozitarea fructelor altor cultivatori. Transformase vechiul magazin de mere de la marginea drumului într-un magazin de suveniruri unde se vindeau sute de produse artizanale locale, mai ales alimentare, și suveniruri de la Belie Noci. În această perioadă a anului – sărbătorile de iarnă –, când la Leavenworth soseau trenuri pline cu turiști pentru sărbătoarea aprinderii luminilor, faimoasă în toată lumea, nu puțini erau cei care dădeau o raită și pe la magazinul de suveniruri.

Primul lucru pe care îl făcu fu să ridice receptorul telefonului ca să o sune pe fiica ei cea mică. Era puțin trecut de ora zece în Tennessee.

- Alo? mormăi Maddy.
- Bună dimineața! spuse Meredith veselă. Se pare că cineva încă doarme.

– Oh, mamă. Bună. Am stat până târziu aseară. Am învățat.

– Madison Elizabeth.

Atât mai spuse Meredith ca să se facă înțeleasă.

Maddy oftă.

– Bine, bine, am fost la o petrecerea a frăției Lambda Chi.

– Știu cât de distractivă e viața acolo și cum vrei să te bucuri de fiecare clipă din perioada studenției, dar primul examen din sesiune e săptămâna viitoare. Marți dimineață, nu?

– Da.

– Trebuie să înveți să echilibrezi învățatul și distracția. Așa că dă-ți fundulețul ăla drăgălaș jos din pat și du-te la cursuri. E o abilitate de viață – să petreci toată noaptea și să fii totuși capabil să te trezești la timp dimineață.

– Doar n-o să fie sfârșitul lumii dacă lipsesc de la un curs de spaniolă.

– Madison.

Maddy râse.

– Bine, bine. Mă trezesc. Spaniolă începători, sosesc. *Hasta la vista...ba-by.*

Meredith zâmbi.

– Te sun marți ca să văd cum te-ai descurcat la examenul oral. Și sun-o pe soră-ta. E stresată pentru examenul la chimie organică.

– Bine, mamă. Te iubesc.

– Și eu te iubesc, prințesă.

Meredith închise, simțindu-se mai bine. În următoarele trei ore, se cufundă în muncă. Citea ultimele rapoarte despre recolte, când auzi telefonul de la birou sunând.

– Meredith? E tatăl tău pe linia unu.

– Mersi, Daisy. Prelună apelul. Bună, tată.

– Eu și mama ne întrebam dac-ai putea trece azi pe la noi la prânz.

– Am foarte mult de lucru, tată...

– Te rog?

Meredith nu putuse niciodată să-și refuze tatăl.

– Bine. Dar trebuie să mă întorc la unu.

– Excelent, spuse el, iar ea îi auzi surâsul din voce.

Închise și se întoarse la lucru. În ultima vreme, dat fiind că producția era în creștere, iar cererea, în scădere, și costurile de export și de transport urcaseră la cote astronomice, își petrecea adesea zilele stingând incendiu după incendiu, iar ziua de azi nu făcea excepție. La prânz, o ușoară durere de cap din cauza stresului i se cuibărise la baza craniului și deveni sâcâitoare. Cu toate astea, le zâmbi angajaților când ieși din birou și traversă depozitul rece.

În mai puțin de zece minute, parcă în fața garajului părinților ei.

Casa era parcă decupată dintr-un basm rusesc, cu veranda ei pe două niveluri, ca un foișor, și cu ornamentele din traforaj în modele complicate, mai ales în acest anotimp, când streșinile și balustradele sclipeau de luminițe de Crăciun. Acoperișul din cupru era posomorât azi din cauza atmosferei sumbre de iarnă, dar într-o zi senină lucea precum aurul lichid. Înconjurată de plop înalți, somptuoși, și situată pe un delușor ce domina întreaga vale, casa aceasta era atât de faimoasă, că turiștii se opreau adesea să o fotografieze.

Numai mama ei era în stare să construiască un edificiu atât de insolit, frizând absurdul. O locuință rurală rusească, de tip dacea, sau casă de vacanță, în statul Washington. Până și numele livezii era absurd. Belie Noci.

Nopti Albe. Nimic mai nepotrivit. Noptile erau aici negre precum catranul.

Nu că mamei i-ar fi păsat vreun pic de ceea ce se petrecea în jurul ei. Ea își impunea doar voința, atât. Ania Whitson trebuia doar să-și dorească ceva, că soțul ei se și grăbea să-i îndeplinească dorințele, și se pare că ea își dorise un castel de basm și o livadă cu un nume rusesc imposibil de pronunțat.

Meredith ciocăni la ușă și intra. În bucătărie nu era nimeni; o oală mare de supă fierbea pe aragaz.

În camera de zi, lumina se revărsa prin peretele rotunjit din sticlă, înalt cât două etaje, de la capătul de nord al încăperii – celebrul turn Belie Noci. Podelele din lemn luceau de la ceara aurie pe care mama insistă să o folosească, deși transforma pardoseala într-un patinoar dacă îndrăzneai să mergi pe ea doar în șosete. Un șemineu uriaș din piatră domina peretele central; în jurul lui erau grupate câteva sofale

și scaune antice cu tapițerii groase. Deasupra șemineului atârna o pictură în ulei cu o troică rusească – o sanie cu aspect romantic trasă de trei cai – înaintând pe un câmp acoperit cu zăpadă. *Doctor Jivago* în cel mai pur stil. În stânga, zeci de fotografii cu biserici rusești, iar sub ele, „Colțul sacru” al mamei sale, unde pe o masă erau etalate icoane vechi și o candelă ce ardea tot timpul anului.

Își găsi tatăl în fundul camerei, lângă pomul de Crăciun încărcat de podoabe, în locul lui preferat. Stătea întins peste pernele de mohair burgund ale patului otoman, citind. Părul, cât îi mai rămăsese din el la cei optzeci și cinci de ani, stătea ridicat în smocuri albe pe scalpul lui rozaliu. Din pricina zecilor de ani petrecuți în bătaia soarelui, pielea i se pătase și i se zbârcise, având o privire de câine basset chiar și atunci când zâmbea, dar înfățișarea posomorâtă nu păcălea pe nimeni. Toată lumea îl iubea pe Evan Whitson. Era imposibil să nu-l iubești.

Când o văzu pe Meredith intrând, chipul i se luminează. Întinse mâna și o strânse tare pe a fiicei lui, apoi îi dădu drumul.

– Mama o să fie tare bucuroasă să te vadă.

Meredith zâmbi. Era jocul pe care îl jucau de ani de zile. Tata se prefăcea că mama o iubea pe Meredith, iar Meredith se prefăcea că îl crede.

– Grozav. E sus?

– N-am putut s-o țin departe de grădină în dimineața asta.

Meredith fu surprinsă.

– O aduc eu.

Își lăsă tatăl în salon și traversă bucătăria, ajungând în sufragerie. Prin ușile franțuzești, văzu o întindere de teren acoperit cu zăpadă și hectare întregi de meri adormiți în depărtare. Mai aproape, sub crengele decorate cu turturi ale unei magnolii de cincizeci de ani, se afla o grădiniță dreptunghiulară delimitată de un gard vechi din fier forjat. Ornamentele porții erau împletite cu vrejuri brune; vara, poarta aceea era o abundență de frunze verzi și flori albe. Acum sclipea de promoroacă.

Și iat-o; mama ei de optzeci și ceva de ani, înfățișată în pleduri, șezând pe o băncuță neagră în așa-zisa ei grădină de iarnă. Începu să

ningă ușor; fulgi mititei făceau scena neclară, ca un tablou impresionist în care nimic nu părea destul de concret pentru a fi tangibil. Tufe sculptate și bazinul de scaldă al păsărelor erau acoperite de nea, conferind grădinii un aspect bizar, mistic. Deloc surprinzător, mama ei ședea în mijlocul acestui peisaj, cu mâinile împreunate în poală.

În copilărie, pe Meredith o speriasse acea vocație pentru solitudine a mamei sale, dar pe măsură ce se maturizase, începuse să o stânjenească, să o irite. O femeie de vârsta mamei sale nu avea de ce să stea singură în frig. Mama ei pretindea că făcea asta din cauza deteriorării acuității vizuale, dar Meredith nu credea asta. Era adevărat că ochii mamei sale nu distingeau culorile – vedea doar alb și negru și nuanțe de gri –, dar asta nu o surprinsese niciodată pe Meredith, nici măcar în copilărie, ca motiv să privești în gol.

Deschise ușa și ieși în frig. Cizmele i se afundară în zăpada înaltă până la glezne; ici și colo, petice tari îi trosneau sub tălpi și de vreo câteva ori aproape alunecă.

– N-ar trebui să stai afară, mamă, spuse ea, venind lângă mama ei. O să faci pneumonie.

– Ar trebui să fie mult mai frig de-atât ca să fac eu pneumonie. E puțin sub zero grade.

Meredith dădu ochii peste cap. Era genul de comentariu ridicol, pe care mama ei îl făcea de fiecare dată.

– Am doar o oră la dispoziție pentru prânz, așa că ai face bine să intri în casă acum. Vocea ei sună aspru în comparație cu mișcarea delicată a fulgilor de nea, și se crispă, dorindu-și să fi înmuiat mai mult sunetele, să-și fi îmblânzit vocea. De ce oare prezența mamei sale scotea tot ce era mai rău în ea? Știa că tata m-a invitat la masă?

– Bineînțeles, spuse mama ei, dar Meredith simți că minte.

Mama ei se ridică de pe bancă dintr-o singură mișcare, fluidă, ca o zeiță antică obișnuită să fie venerată și adorată. Avea tenul extrem de neted și lipsit de riduri, pielea impecabilă, aproape translucidă. Avea genul de structură osoasă care stârnea invidia femeilor. Dar ochii erau cei care îi defineau frumusețea. Adânci și conturați de niște gene groase, aveau o nuanță deosebită de turcoaz cu stropi aurii. Meredith era sigură că nici o persoană dintre cei care văzuseră acei ochi nu-i